Amalek staat in nauw verband met Esau (Gen. 36 : 12); dus zien we in deze vijanden des Heeren een gewoon verschijnsel.

In den regel is de vijandschap tegen den Heere bij hen 't grootst, die van 't geloof zijn afgevallen.

Hiermeê is het feit verklaard van Amaleks vijandschap tegenover het volk des verbonds.

Die onverzoenlijke strijd tusschen Israël en Amalek is een symbool van den strijd ook thans gevoerd. De vijand onzer dagen staat, wat zijn herkomst betreft, in 't nauwste verband met het christelijk geloof.

De tegenstanders onzer dagen roepen gaarne van priesterheerschappij en bekrompenheid. Zij brengen, naar hun zeggen, de weldaad der beschaving, der vrijheid en der humaniteit aan. Maar van een bijzondere Godsopenbaring, van den Bijbel als Gods Woord, willen ze niet weten.

Daarbij komt, dat zij pleiten voor de religie in de binnenkamer, teneinde u te beschuldigen van onverdraagzaamheid. Maar die beschuldiging is al zoo oud, dat ze door de heidenen in deze eeuw onzer jaartelling reeds gedaan werd.

De strijd moet volvoerd. Hier mag geen pacificatie zijn. Hier is het woord van toepassing, dat de oorlog des Heeren zal zijn tegen Amalek, van geslacht tot geslacht.

Dat de strijd tegen Amalek afwisselend gevoerd werd, blijkt wel. Er moest een plan de campagne zijn. Aan den 53 jarigen Jozua wordt door Mozes de opdracht gegeven om Amelek af te slaan. In hem schuilt een kostelijk veldheerstalent. De wakkere jonge strijders worden door hem uitgekozen. Ze worden gekeurd. Ze worden door Jozua tot een keurcorps bijeengebracht en de strijd tegen Amelek neemt een aanvang.

Hield Mozes zijn hand op, dan was Israël de sterkste, en liet hij zijn hand neder, dan scheen de overwinning te zijn aan den kant van Amelek.

En zoo is het ook de ernstige toeleg van onze Vrije Universiteit, om een keurcorps te vormen van jonge mannen, van strijders voor de zake Gods, van strijders tegen den boozen en gevaarlijken Amalek onzer dagen.

Een der listen van den Amalek onzer dagen was wel, om deze jonge strijders de eere van dengdelijke krijgers te onteeggen. Dit is vooral uitgekomen bij de behandeling van de Hooger-Onderwijswet. Daarbij is het eerst recht gezien, hoe in het kamp van Amalek alle kracht saâm spande, om de mannen, die voor het goed recht dezer wet opkwamen, in het aangezicht te weerstaan. Men was verontwaardigd. Een storm stak op. Publiek weg werd in 's lands vergaderzaal gezegd, dat de Vrije Universiteit een kort begrip van alle onverdraagzaamheid, van kleinzieligheid en van velerlei ellende was. Maar al werd ook de stormbal geheschen en de Hooger Onderwijswet eenmaal door de Eerste Kamer verworpen, thans stond zij reeds in het Staatsblad.

We zijn niet zonder hope, dat de afwisseling, waarmee deze Hoogeschool den strijd voor de eere des Heeren, ook op het erf der wetenschap voert, hierin zal openbaar worden, dat de rijen verdubbeld zullen worden van hen, die haar als Alma mater begroeten, om, doordrongen in de wetenschap, straks daarmeê winste te doen op het terrein van het rijke leven.

Wat moest het de Christenen daar in het dal goed doen, zoo ze Mozes zagen op de hoogte des heuvels, den staf opgeheven of de handen naar den hemel uitgebreid en alzoo voor dezen strijd de hulpe des Heeren inroepend.

Maar Mozes was daar niet alleen. Hij werd daar, als hij moede werd, gesteund daar Aäron en Hur. Zoo werd het roemrijk einde gezien.

Zal de strijd, door de Vrije Universiteit gevoerd, op dezelfde uitkomst kunnen bogen, dan is veel gebeds voor haar noodig. Altijd is het gebed door haar op hoogen prijs gesteld.

Op den stichtingsdag werd door hem die de ziel van haar oprichting was, gezegd: „bid dan, o mijn volk, bid om mannen vol van kracht en den Heiligen Geestes, die staan kunnen in de voorhoven van de wetenschappen des Heeren".

Wat wij heden hier doen, dat is toch niet anders, dan wat we iederen morgen en iederen avond doen. Maar dan doen we dat afzonderlijk. Dan doen we dat een voor een. Dan doen we dat in de binnenkamer.

Maar nu komen we allen saâm om den Heere te bidden, dat hij zijn zegen geve aan de school, die de hartelijke liefde heeft van ons calvinistisch volk.

Daar is in den lande een breede schare van broederen en zusters, die met hechte banden aan de Vrije Universiteit is verbonden, een schare die veel voor haar voelt, die gaarne voor haar geeft, die aanhoudend voor haar bidt.

Noodig blijft dat voortdurend gebed voor haar.

Klimme dan het gedurig gebed door Gods genade voor de Vrije Universiteit op, opdat Amalek worde bestreden en naar 's Heeren bestel op zijn tijd eenmaal overwonnen, om alle eer en glorie neer te leggen aan den voet van het Kruis.

Na 't zingen van Psalm 132 : 5 ging Ds. Westerbeek van Eerten voor in gebed voor de Vrije Universiteit.

Onder den indruk van dit woord verliet de schare het schoone Kerkgebouw, en wandelde naar den Dierentuin, in welks zalen, naar de goede gewoonte van jaren, de vrienden en vriendinnen onzer Universiteit werden gerecipieerd. Het was een heerlijke avond en veel werd er genoten.

Den volgenden morgen vroeg trokken vele honderden op ter

JAARVERGADERING.

Uit alle oorden van het land waren leden en begunstigers opgekomen; de groote zaal was niet alleen gevuld, ook de galerijen waren bezet.

Te ongeveer 10 ure opende Prof. Biesterveld, aan wien door H. H. Directeuren de leiding was opgedragen, de vergadering.

Nadat gezongen was Ps. 77 : 7 en 8 werd gelezen 2 Cor. 12 : 1—10, en daarna ging de Voorzitter voor in gebed.

Vervolgens heette hij de feestvierende vergadering welkom in een rede, waaruit we het volgende mededeelen:

In den aanhef zijner rede wees Spreker op het feit dat de vergaderden wel in gemengde stemming des gemoeds zouden zijn opgekomen, gelijk hij hen in zoodanige stemming ook begroette. Eenerzijds een „loof den Heer" in het hart en op de lippen, anderzijds doet de teleurstellingen der jongste dagen vragen: waarom o Heere? Zou God met ons in tegenheden gaan handelen?

Toch echter lossen voor den Christen de dissonanten zich altijd weer op in het lied des geloof. Alles binde ons aan God en verlevendige ons vertrouwen. Daarom wil spreker met het oog op het verleden dat wij gedenken, met het oog op het heden dat wij doorleven, en met het oog op de toekomst, die wij vol hope tegengaan, in aansluiting aan hetgeen was voorgelezen uit 's Heeren Woord (2 Cor. 12 : 1—10) herinneren aan het levensdevies van het Christendom:

„Zwak en toch machtig."

Als het Christendom werd bezien van het standpunt der wereld of gewogen met de waag van het uiterlijk zichtbare, dan was het altijd zwak. Zoo met den Christus zelf die zijne glorie bedekte onder het kleed van een knecht en stierf aan het kruis. Zoo met de Apostelen. Ziet Paulus te Corinthe, de wereldstad, de stad waar Aphrodite, en Isis, Aesculapius en Melikertes, Jupiter en Octavia hunne tempels hadden naast de Phrygische goden. De stad van weelde en van zonde. Daar zal hij de banier van het kruis planten! Hij doet het in vreeze en beving. En als eene gemeente door zijn arbeid wordt verzameld, dan zijn het naar de eigen beschrijving: niet vele machtigen, niet vele wijzen, niet vele edelen. Dus stond het met het Christendom in heel zijn strijd alle eeuwen door. Hetzij ge zijne voortgaande worsteling met het heidendom gadeslaat, hetzij ge den strijd onzer dagen beziet — nooit geheel zonder wapen, maar toch altijd zóó gewapend, dat, indien het triomfeert, niemand ook maar het kleinste deel van den triomf aan het wapen zelf zal toeschrijven.

Ook nu, als ik u aan onze kleinheid herinner, dan is het, opdat gij Gode de eer zoudt geven voor wat Hij deed met zoo geringe middelen. Want dit is het wondere verschijnsel in de historie, dat die zwakken de wereldoverwinnaars zijn geweest. Zoo met Paulus. Aldus met den zegetocht van het Christendom onder de volkeren. Het heeft de gedaante der wereld veranderd, de beschaving verrijkt, de gedachte der barmhartigheid de wereld ingedragen, het gezin naar zijn beginselen ingericht, de maatschappij hervormd, aan wetenschappen en kunsten nieuwen inhoud gegeven.

Wat heeft God ook niet in ons land gedaan door onze Universiteit. Hoezeer wij ons van onze zwakheid bewust zijn, willen wij dit niet verbergen; het is van den Heere geschied.

Daarom ontmoedigen ons ook niet de teleurstellingen, maar heeft ons volk veerkracht genoeg om, door beproeving gestaald, de worsteling opnieuw te aanvaarden, en wachten wij uit verlies winst.

Waarin schuilt dan die kracht?

Die schuilt in het beginsel, waarvoor wij met alle kracht die in ons is, zijn opgetrokken en blijven strijden. Onze tijd is een tijd van eklekticisme. Ieder kiest voor zijn levensbeschouwing, wat hem uit de stelsels der wijsbegeerte past. Maar toch in één negatief uitgangspunt is men het eens: breken met den Christus, los van alle autoriteit buiten den mensch, geen band aan het Woord. De vrijheid van het menschelijk denken werd uitgeroepen. Voorts met zijn weten blijven in de wereld der verschijnselen. Lijnrecht tegenover dit streven staat het beginsel waaruit wij leven. Wij belijden Gods volstrekte Souvereiniteit over Zijne Schepping en weten ons gebonden aan Zijn Woord. Daarom eene Gereformeerde Universiteit, die er naar staat heel het weten uit dit beginsel op te bouwen, zoekend de glorie van God, eerend den Christus, Koning ook op de erve der wetenschap. Machtig zijn wij door dit beginsel. Het gaat om Gods eere — zoo zal Hij ook Zijne kracht in onze zwakheid volbrengen.

Machtig zijn wij ook om het ideaal, dat ons voor oogen staat. Het schijnt pretentieus, en toch met niet minder stelt zich ons ideaal tevreden, dan dat Christus de Heere als zoodanig worde geëerd in heel het volle menschenleven. En in den strijd voor Zijn koningschap zoeken wij te doen uitkomen het verlossend karakter van dat koningschap, de zegeningen van Zijn regiment. Met name de beteekenis van Zijn koningschap voor het weten. Daar wordt de hoofdslag geslagen. Christelijke barmhartigheid is zeer uitnemend, maar toch, op het terrein der wetenschap moet niet minder gestreden, juist omdat het daar allermeest om de beginselen der levens- en wereldbeschouwing gaat. Die worsteling aanvaardde onze Universiteit. Zij doet dat, hulde brengend aan het grootsche wat in velerlei opzicht door de wetenschap van onzen tijd is gedaan. Veel ijver, arbeidskracht, talentvol werken en geniaal denken schuilt in de veroveringen van den menschelijken geest. Maar toch is al die kennis, de kennis van wat voorbijgaat. En elke wetenschap moet juist zoeken naar de kennis van het eeuwige dat zich achter de wisselende verschijnselen verbergt. Nu staan wij in de heilige overtuiging, dat deze eeuwige dingen, dit algemeene en blijvende alleen gekend kan worden bij het licht der Goddelijke Openbaring.

Machtig is ons ideaal. Het antwoord te geven op het levensprobleem. En met dat antwoord uitgaan niet alleen tot de wetenschap, die de kennisse Gods in engeren zin zoekt te systematiseeren, maar over heel het breede terrein der universitas scientiarum. En dat niet omdat wij dat antwoord vonden, maar omdat God het gaf in het getuigenis dat onbedriegelijk van Hem is uitgegaan.

Machtig in beginsel, in kracht uit den hooge, in grootsch ideaal, kan onze kleinheid ons niet ontmoedigen, teleurstelling en beproeving onze kracht alleen stalen. Wij zijn zwak en staan toch naar het hoogste wat gegrepen worden kan. Beproeving drijft ons in de binnenkamer van het gebed tot de zieleworsteling met onzen God. En uit die worsteling trekken wij met dubbele kracht gesterkt, weer ten strijde uit.

Onze strijd is zoo schoon! Wij behoeven geen wapen van dwang of van spot. De wapenen van onzen strijd zijn geestelijk.

En wat eindelijk in dien strijd zoo zonderling sterkt is de wetenschap, dat de eindoverwinning zeker is. Dat geloof doet bidden, strijden, overwinnen. Dat geloof doet Jericho's muren vallen en de wereld buigen voor het Kruis. In dat teeken sta deze dag. En voor onze Universiteit, die het tweede „vierde eener eeuw" ingaat, sta alle hulpe in den Naam des Heeren, die den hemel en de aarde gemaakt heeft.

Met groote aandacht werd deze rede aangehoord, nu en dan was zij door hartelijk applaus onderbroken.

De Voorzitter deelde verder aan de vergadering mee, dat een onbekende aan de Vereeniging de som van *f* 10.000 had geschonken, een mededeeling die met gejuich ontvangen werd.

Uit de Pers.

Een vorig maal deelden we uit het *Diaconaal Correspondentiebiad* mede wat Prof. Biesterveld over de persoonlijke overgegevenheid schreef. Volge ditmaal het slot:

Allereerst is persoonlijke overgegevenheid noodig voor den ambtsdrager zelf, die door den Heere tot den Dienst der Barmhartigheid geroepen is. Er wordt wel eens geklaagd over broeders Dienaren des Woords, dat zij soms te weinig te vinden zijn voor persoonlijk bezoek der gemeenteleden. En zulke klacht mag geuit, indien zij haren grond daarin vindt, dat de Dienaar tijd genoeg voor dit bezoek over heeft.

Dezelfde klacht hoort men ook wel over broeders Opzieners der gemeente. Er wordt wel verluid, dat er ook onder hen zijn, die wel op de vergaderingen hun stem laten hooren, maar als het er op aankomt om hun persoon voor den arbeid te geven, zich met allerlei verontschuldiging aan den arbeid onttrekken.

En zouden alle broeders Diakenen vrij uitgaan? Ziet, met name de arbeid van den Disken vraagt zijn persoon. Telkens komt dat uit. Hij moet zelf de armen aan zijne zorgen bevolen, kennen in hunne stoffelijke en geestelijke behoeften. Diaconie geeft nooit eene gave om er maar af te zijn. Daartoe moet er nauwkeurige kennis zijn van alle omstandigheden, voor zoover dit noodig is om werkelijk geestelijke zorge ook in de natuurlijke verzorging te doen uitkomen.

Alleen persoonlijke overgegevenheid kan hier het werk goed doen verrichten. Anders deinst men terug voor den omvangrijken arbeid. Anders zal zoo licht de weinige dank, dien men oogst, tot moedeloosheid aanleiding geven.

Die persoonlijke overgegevenheid is den Diaken ook zoo noodig, als hij naar goede middelen moet omzien ten einde in de behoeften te kunnen voorzien. Als hij zich daarvoor geeft zal hij alleen zonder door teleurstelling of onbillijke bejegening neergeslagen te worden, volhouden tot hij zijn doel heeft bereikt. Dat stelt hem in staat om wegen en middelen uit te denken ten einde inzinkende gezinnen te helpen, weduwen tot raadsman te zijn, en voor allerlei ellendigen uitkomst te bereiden. Dan alleen zal hij ouverdroten de rijkeren bij hunne roeping bepalen, de armen tot tevredenheid leiden, en zoo het leven in de gemeente naar de ordinantie Gods bevorderen.

Het is voor den Diaken dus noodig zich te bewegen in den breeden stroom van het vergaderingsleven, dat uit organisatie voort vloeit. Hij geve zijn aandacht aan elk vraagstuk dat daar te berde komt, en als ernstig man van beginsel geve hij zich rekening van het waarom der algemeene regeringen. Hij neme deel aan de verschillende conferentie, of althans hij leve met deze leerzame vergaderingen mee, en doe zijn winst met zooveel als daar wordt besproken en besloten.

Maar dan zij een edele vrucht van dat alles, dat bij zijn persoon, kracht, toewijding en ijver met steeds meer trouw geve aan de vervulling van zijn ambt, omdat woorden alleen dan krachtig zijn, als de daad er in schuilt en die in werkelijkheid zich omzet. Gode zij dank dat in onze Gereformeerde Kerken zoodanig getuigenis van persoonlijke overgegevenheid aan onze Diakenen mag worden gegeven. Maar daarom ook mogen wij elkander aan deze roeping te meer herinneren, opdat de ijver niet verflauwe, maar integendeel steeds meer in ons midden openbaar worde.

Persoonlijke overgegevenheid moet er toch zijn bij de lidmaten der gemeente. En daartoe moeten broeders Diakenen de gemeente opwekken en opleiden. Die persoonlijke overgegevenheid heeft zich op allerlei manier te toonen. De gewone lidmaten moeten beginnen met mee te leven in allen arbeid der gemeente, niet het minst met dien van de Diakenen. Men mag niet meenen dat men met contributie en gave in de collecte het zijne gedaan heeft tegenover de zaak des Heeren, en de behoefte der arme broeders en zusters. Tegenover eene gewone vereeniging kan men zich misschien verdienstelijk maken door contribueerend lid te worden. Dan steunt men het werk waaraan men niet zelf kan deelnemen. Maar de gemeente des Heeren kent alleen werkende leden. Daarom moet ieder lid toonen dat hij gelooft in de gemeenschap der heiligen, door zijne gaven gewillig en met vreugde tot nut en tot zaligheid van zijne medelidmaten aan te leggen.

Zelf moet men ook de hand uitsteken waar dat kan. Niet allereerst in gaven, maar ook niet het minst door te steunen, te helpen en te raden als dat maar mogelijk is.

Wanneer zoo de gemeente wordt geleid, dan zal ook het ambt gemakkelijker zijne roeping kunnen vervullen. Het kan dan rekenen op de hulpe vol van belangstelling van allen — op echte medewerking in den juisten zin van het woord. Men zal het zien, dat in dezen weg veel meer kan worden gedaan dan alleen door maar geld te geven. Neem een enkel voorbeeld. Er is eene arme zuster der gemeente krank. Haar groot gezin kan niet verzorgd. Zal er eenige hulp van beteekenis worden geboden, dan moet de Diaconie zorgen voor geneeskundige hulp, voor geneesmiddelen, voor versterkend voedsel, voor verpleging. Stel nu, dat er bij vele lidmaten genoeg persoonlijke overgegevenheid is om te helpen. Dan zijn er allicht eenigen die gedurende de ziekte en zoolang dat noodig is willen op zich nemen te zorgen voor goed voedsel. Voorts zusters die bij beurten de woning helpen in orde brengen en school houden. Anderen die de zorg van één of meer van de kinderen tijdelijk voor hunne rekening nemen, enz. Wanneer een broeder Diaken nu genoeg overgegevenheid heeft om zulks te regelen, en er genoegzaam broeders en zusters zijn om *zelf* te helpen, dan is met weinig kosten de *beste* hulp bereid en zelf heeft men de vervulling der belofte te verwachten: de zegenende ziel zal vet gemaakt worden.

Moge dit goede woord ingang vinden.

Het ideaal, hier geteekend, staat hoog. Maar als de liefde Christi in de harten is uitgestort, kan die liefde wonderen doen.

Officieele Berichten

Op een nader te bepalen dag in de maand Augustus zal D. V. te Helder gehouden worden de 6e prov. diaconale Conferentie van de diaconiën in Noordholland. Het bestuur is als volgt samengesteld:

L. Rumpff te Helder, voorzitter; D. Spits te Zaandam, vice-voorzitter; C. van Dalen te Helder, secretaris; Jac. Dekkers te Helder, vice secretaris; C. de Vries te Zaandam, penningmeester.

Particuliere Synode van Gelderland.

Door de particuliere Synode van Gelderland zijn in hare vergadering, gehouden te Ermelo 21 en 22 Juni 1905, tot afgevaardigden verkozen voor de e.k. Generale Synode te Utrecht, de brs. als primi: Ds. H. Hoekstra, Ds. J. W. A. Notten, ouderling H. Ormel en ouderling G. van Zwaluwenburg; en als secundi: Ds. P. Warmenhoven, Dr. B. Wielenga, ouderling Jb. Kaspers en ouderling A. v. d. Poll.

Voorts benoemde de Synode voor de prov. Gelderland, tot curator van de Theol. School te Kampen, Dr. B. Wielenga, v. d. m. te Arnhem, en tot diens secundus Ds. H. Hoekstra, v. d. m. te Arnhem.

Namens de particul. Synode voorn.,
D. Koffijberg, *h. t. Scriba.*

Ermelo, 22 Juni 1905.

Korte notulen van de Prov. Synode van de Gereformeerde Kerken in Noord Holland, gehouden te Enkhuizen, 14 Juni 1905.

Ds. Oosten opent de vergadering met een woord van welkom, nadat gezongen is Ps. 84 : 6 en gelezen Ps. 122.

De credentiebrieven worden nagezien.

Al de afgevaardigden zijn ter vergadering, behalve één ouderling voor de classis Alkmaar.

In het moderamen worden gekozen Ds. Breukelaar als praeses, Ds. van Schelven als assessor, Ds. Louman Beyer en Ds. Koers als scribae.

De acten eener vorige vergadering worden gelezen.

Enkele commissien worden gevormd om de vergadering te dienen van advies.

Rapport Studiefonds. De voorstellen van deputaten worden aangenomen: *a.* afwijzend te beschikken op de aanvrage van F. H. v. L.; *b.* aan de classis dezelfde bijdragen toe te zeggen, die ze het vorige jaar hebben genoten, en *c.* aan den student A. zoo mogelijk denzelfden steun te bieden, die het vorige jaar door hem ontvangen is. Een schrijven van het coll. v. Prof. der Theol. School de aanvrage van v. L. betreffende, wordt voor kennisgeving aangenomen.

Rapport Deputaten Art. 49 etc. Examens werden bijgewoond van de brs. Colenbrander, F. Ferwerda en J. H. Burnée. Ook waren deputaten tegenwoordig bij de emeritaatsverklaring van Ds. Feringa.

Rapport. Kosten der vorige Synode. De Synode spreekt er haar leedwezen over uit, dat dit rapport niet is ingezonden. Ds. v. Oosten en ouderl. van Heiningen zullen zorgen voor de verrekening der kosten dezer Synode.

Rapport Art. 13. De voorstellen van Deputaten worden eenigszins gewijzigd aangenomen. Aan de kerken die hare aanvrage vernieuwd hebben, wordt de gevraagde steun opnieuw toegezegd. De ondersteuning voor Broek op Langendijk wordt bepaald op *f* 250; voor Alkmaar eveneens. De wed. T., de wed. V., Ds. P. v. A. en Ds. T. zullen dezelfde toelagen ontvangen als het vorige jaar; de laatste alleen in geval de Gen. Syn. besluit opnieuw toe te zeggen.

Rapport Hulpbeh. kerken. Deputaten maken met dankbaarheid melding van ruime collecten. De kerken hebben bijna *f* 1000 saamgebracht. Toch zouden zij nog gaarne meer willen ontvangen. Indien de inkomsten eens verdubbelden, hoe menige zwakke kerk zou krachtiger gesteund kunnen worden. De Synode machtigt deputaten hierover een schrijven te richten aan de kerken. Uitgekeerd zal worden aan Edam *f* 275, aan Hoorn *f* 100 en *zoo mogelijk* aan Hoorn *f* 40, Medemblik *f* 120, Slotermeer *f* 125, Oostzaan *f* 50, Kolhorn *f* 50, Schermerhorn *f* 15, Schagerbrug *f* 15 en aan St. Pancras, indien er een dienaar des Woords komt, *f* 100.

Rapport over 't nazien der boeken. Deze zijn allen in orde bevonden — en worden door het moderamen geteekend.

Benoemingen. Ds. van Schelven blijft curator, Ds. Breukelaar Sec. Cur.

Iedere classis zal een dep. aanwijzen voor art. 13.

De deputaten voor art. 44 worden gecontinueerd. In de plaats van Ds. van Oosten wordt Ds. Stadig aangewezen en in diens plaats Ds. van Dorp als Secundus. Naar de Gen. Synode worden afgevaardigd als primi Ds. Breukelaar, Ds. van Schelven, ouderl. Olthoff en ouderl. Zeelte; als secundi Ds. v. Goor, Ds. Louman Beyer en de ouderl. Sluis en Vermeulen.

Voorstellen. Het voorstel om het Kerkblad af te schaffen — wordt door de classis Alkmaar teruggenomen; dat van de classis Edam inzake Evangelie verbreiding in de provincie vindt veel bijval. De Synode verzoekt deze classis een volgende vergadering te komen met een regeling, deze zaak betreffende.

Een schrijven van de kerk van Hoorn, waarin de wensch geuit wordt dat de Gen. Synode uitspraak zal doen over enkele leergeschillen, wordt niet in behandeling genomen.

Een verzoek van Helder's kerk, gesteund door de classis Alkmaar, zal op het agendum voor de Gen. Synode geplaatst worden. Dit verzoek luidt: De Gen. Synode richte een schrijven aan de Geref. kerken, waarin wordt aangedrongen, om, wanneer jeugdige lidmaten, hetzij al of niet toegelaten tot het H. A., vertrekken naar de verschillende garnizoensplaatsen, daarvan kennis te geven aan den raad der Geref. kerk van die plaats.

In zake het rapport van de deputaten der Gen. Synode over art. 13 wordt het volgende voorstel aangenomen: De prov. Synode, in het algemeen hare instemming uitsprekende met het rapport van de deputaten der Gen. Synode met art. 13;

noodigt de Gen. Synode uit een regeling te treffen in de richting van genoemd rapport, waarbij zij echter de laatste woorden A 1b gaarne aldus zag gelezen: „Dit alles met dien verstande, dat bij korten diensttijd en bij gebleken behoefte toch behoorlijk in hun noodzaak zal worden voorzien, waarbij de kerkeraad beoordeelen zal in hoeverre de gestipuleerde uitkeering te verhoogen zij, terwijl de betrokken personen, zoo zij zich door deze beslissing bezwaard achten, zich kunnen wenden tot de meerdere vergadering, die alsdan een bindende uitspraak zal doen;

en ditzeltde te bepalen bij c en d.

De andere bij de kerken ingekomen rapporten van deputaten der Gen. Synode komen niet in bespreking. De opmerking wordt gemaakt, dat dit niet noodig is, wijl iedere kerk het recht heeft rechtstreeks hare meening daarover aan de Ged. Synode bekend te maken. De afgevaardigden zullen zoo mogelijk winste doen met de voorstellen der verschillende classes.

Rondvraag. De classis Amsterdam vraagt verlaging met 10 pCt in den Prov. omslag. Bepaald wordt, dat dit jaar nog de bestaande regeling zal gelden en dat tegen de volgende Syn. een nieuwe regeling zal worden ontworpen. Iedere classis zal daarvoor een deputaat aanwijzen, wiens adres zoo spoedig mogelijk moet worden opgegeven aan de kerk van Amsterdam.

Het ontwerp van de nieuwe regeling moet voor Maart 1906 aan de verschillende classes ter beoordeeling worden gezonden. De classis Amsterdam zal de deputaten samenroepen.

Als roepende kerk voor de volgende Synode wordt de kerk van Edam aangewezen.

Het Moderamen zal de acta vaststellen.

Na dankzegging sluit de Praeses de vergadering.

Namens de Synode:
N. H. Koers, *Scriba.*

OPROEPING.

Jongelingen uit Gelderland, die in aanmerking wenschen te komen voor eene bijdrage uit het Provinciaal Studiefonds der Geref. kerken in Gelderland, ter opleiding tot den dienst des Woords, gelieven zich daartoe aan te melden bij den *laatst* ondergeteekende tot 29 *Juli* a.s., onder bijvoeging van de volgende getuigschriften:

a. Van den kerkeraad hunner gemeente, ten bewijze, dat zij bij ééne der kerken in Gelderland behooren, en dat zij, naar het oordeel des kerkeraads, goede hoop geven voor den dienst des Woords, en tot voortzetting hunner studie ondersteuning noodig hebben.

b. Van een bevoegd geneesheer, ten bewijze, dat zij eene goede gezondheid hebben.

Jongelingen, die nog het voorbereidend onderwijs moeten ontvangen, mogen niet ouder zijn dan 17 jaar, hoewel in een bijzonder geval hierop eene uitzondering kan worden gemaakt.

Namens deputaten Art. 19 D. K. O.
J. Meijer, *Pres.*
J. N. Linderboom, *Scriba.*

Zalt-Bommel, Zutphen, } 3 Juli 1905.

Buitenland.

Noorwegen. Opwekking in het Noorden.

In Christiania en omstreken is eene opwekking van het Godsdienstig leven ontstaan. De grootste vergaderzaal van de inwendige zending in die stad bevat elken avond van 4—5000 personen, en de menschen moeten een paar uren voor het begin der samenkomsten komen om een plaats te vinden. Men houdt vergaderingen voor jonge mannen, jonge dochters, voor „zoekenden" altijd met hetzelfde resultaat. Zelfs in gevangenissen doet de opwekking hare werking gevoelen.

Men noemt den jongen Albert Lunde, een 26 jarigen boerenzoon van het Westland van Noorwegen, als den man die den stoot tot deze beweging gegeven heeft. Hij verloefde een tijdlang in Amerika en kwam daar tot een welbewust christelijk leven. Hij liet zich in Amerika op nieuw doopen, maar niet door een predikant eener Baptistische gemeente, maar geheel privatim, wijl hij zekeren drang gevoelde om zich te laten doopen en toch zijn Luthersche vaderlandsche kerk niet wilde verlaten. Dit standpunt is hij ook blijven innemen, nadat hij tot zijn vaderland was teruggekeerd hij wil zijn vaderlandsche kerk dienen en geen gemeente van wederdoopers stichten. Hij beschouwt zijn wederdoop als eene private zaak en spreekt daarover in zijn toespraken niet, gelijk hij het geheele stuk van den doop daarbij niet aanroert. Overigens is zijn spreekmanier eenvoudig en gespeend aan methodistische manieren. Hij weet duizenden aan zijne lippen te laten hangen, vooral in de „navergaderingen". De Luthersche predikanten van Christiania stonden hun preekstoel aan Lunde af, terwijl ook de zalen voor de inwendige zending bestemd, voor hem open stonden.

In den laatsten tijd heeft Lunde zich naar de hoofdstad van Noorwegen, Christiania, begeven, waar hij in de Blasieholmskirche voor een groot gehoor predikte. Van daar uit zal hij naar Drammen, Drontheim enz. gaan. De predikanten der Luthersche kerk trachten de beweging in kerkelijke banen te brengen en zeggen, dat zij door de ervaring geleerd zijn, dat zulke opwekkingstijden goede vruchten voor de kerk opleveren, wanneer namelijk de opgewekten gezonde leiding krijgen.

De stemming der Noorsche bevolking is in deze dagen ernstig, tengevolge van de gebeurtenissen op staatkundig gebied. Voor het eerst sedert 1814 zijn de Noren het geheel met elkander eens.

De tweespalt tusschen Zweden en Noorwegen spruit voort uit het feit, dat de Zweden de Unie der beide landen gronden op den vrede te Kiel van 4 Jan. 1814, waar de Deensche koning Noorwegen aan den koning van Zweden overliet, terwijl de Noren dezen vrede nooit erkend hebben. De laatsten beroepen zich op de conferentie te Moss van 14 Augustus 1814, waarop Noorwegen als een vrij, zelfstandig land erkend is, met Zweden alleen verbonden, doordat het denzelfden koning hebben zou. Nu is Noorwegen nooit door Zweden als geheel zelfstandig behandeld, want de leiding in de dingen van de buitenlandsche politiek ging altijd alleen van Zweden uit. Toen de Rijksdag van Noorwegen besloot een eigen Noorsch Consulaatwezen in het leven te roepen, weigerde de koning dit besluit te sanctioneeren. Daarop heeft Noorwegen den band met het koninghuis, dat ook over Zweden regeert, verbroken. Wat het einde hiervan zijn zal, is niet te berekenen. In elk geval is het gelukkig, dat een geestelijke opwekking in beide landen ontstaan is, die wellicht in staat is ook op staatkundig gebied een invloed ten goede uit te werken.

Winckel.

Voor Kinderen.

TWEE WEGEN.

I.

De broeders.

Ruim twee eeuwen geleden stond er, wie weet hoe lang reeds, niet ver van de stad Utrecht een huis, dat de „Uytkijk" heette, een naam dien het wel verdiende, daar het aan de vier zijden een wijd uitzicht over weilanden had.

De juiste plek noemen waar het lag, zou ik niet kunnen. Want de „Uytkyk" is al lang verdwenen, en op de plekaats waar hij stond en daar om heen, vindt men thans de straten der nieuwe stad. Maar toen had men nog niet dan het oude Utrecht met poorten en grendelen, tusschen de bolwerken besloten.

In dien tijd werd het huis bewoond door iemand die Gijs Schraver heette, en „koopman in verckens" was. Misschien was hij wel zoo afgezonderd gaan wonen, om dat vak te kunnen uitoefenen, zonder den buren lastig te zijn. Gijs Schraver was destijds een man van over de zestig, en in de buurt bekend als „op den penning." Dat dit laatste waar was, zullen we zien als ik u verteld heb wat van Gijs mij bekend is. Dat is niet veel, doch dit schaadt ons niet, wijl we niet over hem maar over andere personen vooral wat zullen hooren. Doch ik vrees dat zijn geldgierigheid hem geschaad heeft, en wel zoo, dat de schade nooit weer was in te halen.

't Was een mooie warme zomer geweest. Doch tegen zijn gewoonte was Gijs weinig uit gegaan. Dat kwam doordat hij, die altijd een krachtig man was geweest, zich „wat qualyck" voelde, zoodat de meid — hij had geen vrouw of kinderen — al eens gezegd had, dat de baas den dokter moest laten komen. Maar de baas had daar geen zinnigheid in, ten eerste wijl de dokter betaald moest worden, en ten tweede, omdat hij niet voor ziek wou doorgaan.

Toch was hij dit laatste wezenlijk. En zoo moest wel eindelijk de dokter komen. Deze nu zei, dat Schravers voorcerst aan geen uitgaan kon denken, en zich ook met den handel zoo min mogelijk moest bemoeien — twee dingen die onzen man al heel weinig vleiden. Doch er was niet aan te doen, en zoo zond hij dan een boodschap aan zijn broer Steven, die in de stad woonde, om eens bij hem te komen.

Steven was niet weinig verbaasd, toen de meid met de uitnoodiging kwam. Al jaren lang leefden de twee broeders met elkaar in onmin, en zag men elkaar niet dan in 't voorbijloopen,